

CERCLE UNIVERSEL DES AMBASSADEURS DE LA PAIX
FRANCE/SUISSE

POEMES ET TEXTES DE NOS MEMBRES BONNE LECTURE ET
PARTAGE !

ERNESTO KAHAN * ISRAËL

MI POESÍA PERDIÓ LA PRIMAVERA

Las alarmas nocturnas, ¡tantas e insoportables!,
me han robado el sueño, tres veces ayer y anoche.
Las corridas al refugio me han dejado sin aliento,
mis piernas, ya inválidas, avanzan lentamente.

El terror, aquí y allá, ha borrado mi sonrisa.
La guerra es solo presente, un temor constante.

 Mi pueblo no solo sangra,
 está amenazado en su porvenir.

Los colores de mi paleta son sombras,
no hay pureza, solo suciedad.

**Mi poesía se olvidó de la primavera,
mis planes se han perdido en un tiempo extraño.**

**Hoy miro a mis hermanos, cayendo...
 A mis vecinos, hambrientos...
 A mis hijos, temblando por sus hijos...
y a mis nietos, reclutados para la guerra...**

**Siempre amé viajar y absorber culturas,
 historia, belleza, museos, festivales...
pero ahora, dudo por nuestra seguridad allí:
El terror se ha extendido, se agranda por doquier.**

**Mamá, suerte que te fuiste sin ver esto,
 sin tener que preguntar:
 ¿Dónde están las promesas, la providencia?
 ¿Dónde?**

**¿Dónde está mi gobierno que no piensa en los demás,
 En la paz, en el amor, en la democracia,
 En mi jubilación, en la ley, en nuestro pan?
Abrazo a mi compañera y le digo: “estamos juntos”.**

**Mi poesía perdió la primavera,
 Quizás alguien la escuche
 Como un grito de alarma
O mejor, tal vez, como un eco innecesario,**

.....

ERNESTO KAHAN ISRAËL

MA POÉSIE A PERDU SON PRINTEMPS

Les alarmes nocturnes, si nombreuses et insupportables !
Ils m'ont volé mon sommeil, trois fois hier et la nuit dernière.
Les courses jusqu'au refuge m'ont laissé sans souffle,
Mes jambes, déjà invalides, avancent lentement.

La terreur, ici et là, a effacé mon sourire.
La guerre n'est que présente, une peur constante.
Mon peuple ne saigne pas seulement,
Est menacé dans son avenir.

Les couleurs de ma palette sont des ombres,
il n'y a pas de pureté, seulement de la saleté.
Ma poésie a oublié le printemps,
mes plans ont été perdus dans un temps étrange.

Aujourd'hui, je regarde mes frères, tomber...
À mes voisins affamés...
À mes enfants, tremblant pour leurs enfants...
et à mes petits-enfants, recrutés pour la guerre...

J'ai toujours aimé voyager et m'imprégner des cultures,
histoire, beauté, musées, festivals...
Mais maintenant, j'hésite pour notre sécurité là-bas :
La terreur s'est répandue, elle grandit partout.

Maman, tu as eu de la chance de partir sans voir ça,
Sans avoir à demander :
Où sont les promesses, la providence ?
Où?
Où est mon gouvernement qui ne pense pas aux autres,
En paix, en amour, en démocratie,
Dans ma retraite, dans la loi, dans notre pain ?
Je serre mon partenaire dans mes bras et je lui dis : « Nous sommes
ensemble. »

Ma poésie a perdu son printemps,
Peut-être que quelqu'un l'écouterà.
Comme un cri d'alarme
Ou mieux encore, peut-être, comme un écho inutile.

ERNESTO KAHAN, ISRAËL

MY POETRY HAS LOST ITS SPRINGTIME

The nighttime alarms, so numerous and unbearable!
They stole my sleep, three times yesterday and last night.
The races to the shelter left me breathless.
My legs, already crippled, move slowly.
Terror, here and there, has erased my smile.
War is only present, a constant fear.
My people are not only bleeding, their future is threatened.
The colors of my palette are shadows; there is no purity, only filth.
My poetry has forgotten springtime; my plans have been lost in a strange
time.
Today, I watch my brother's fall... To my starving neighbors...
To my children, trembling for their children...
and to my grandchildren, recruited for war...
I've always loved to travel and immerse myself in cultures,
history, beauty, museums, festivals...
But now, I hesitate for our safety there:
Terror has spread, it's growing everywhere.
Mom, you were lucky to leave without seeing this, without having to ask:
Where are the promises, the providence?
Where?
Where is my government that doesn't think of others,
In peace, in love, in democracy,
In my retirement, in the law, in our bread?
I hug my partner and say: "We are together."
My poetry has lost its spring,
Perhaps someone will listen.
Like a cry of alarm
Or better yet, perhaps, like a useless echo.

ERNESTO KAHAN ISRAEL

MINHA POESIA PERDEU A PRIMAVERA

Os alarmes noturnos, tão numerosos e insuportáveis!
Eles roubaram meu sono, três vezes ontem e ontem à noite.
As corridas para o abrigo me deixaram sem fôlego,
Minhas pernas, já incapacitadas, movem-se lentamente.
O terror, aqui e ali, apagou meu sorriso.
A guerra é apenas presente, um medo constante.
Meu povo não está apenas sangrando, está ameaçada em seu futuro.
As cores da minha paleta são sombras, não há pureza, apenas sujeira.
Minha poesia esqueceu a primavera,
Meus planos se perderam em um tempo estranho.
Hoje vejo meus irmãos caírem...
Para meus vizinhos famintos...
Aos meus filhos, tremendo pelos seus filhos...
e aos meus netos, recrutados para a guerra...
Sempre adorei viajar e me aprofundar em culturas,
história, beleza, museus, festivais...

Mas agora estou hesitante quanto à nossa segurança lá:
O terror se espalhou e está crescendo em todos os lugares.
Mãe, você teve sorte de sair sem ver isso, sem ter que perguntar:
Onde estão as promessas, a providência?

Ou?

Onde está meu governo que não pensa nos outros,
Em paz, em amor, em democracia,
Na minha aposentadoria, na lei, no nosso pão?
Abraço meu parceiro e digo: "Estamos juntos". »
Minha poesia perdeu a primavera,
Talvez alguém o ouça.
Como um grito de alarme
Ou melhor ainda, talvez, como um eco inútil.

Эрнесто Кахан Израиль

Моя поэзия потеряла свою весну

Ночные будильники, такие многочисленные и невыносимые!
Они украли мой сон, три раза вчера и прошлой ночью.
Беготня до убежища оставила меня бездыханным,
Мои ноги, уже парализованные, двигаются медленно.
Ужас то тут, то там стер мою улыбку.
Война есть только сейчас, постоянный страх.
Мой народ не просто истекает кровью,
находится под угрозой в своем будущем.
Цвета на моей палитре — это тени, нет чистоты, только грязь.
Моя поэзия забыла весну,
Мои планы затерялись в странное время.
Сегодня я наблюдаю, как падают мои братья...
Моим голодным соседям...
Моим детям, дрожащим за своих детей...
и моим внукам, призванным на войну...
Я всегда любил путешествовать и погружаться в культуры,
история, красота, музеи, фестивали...
Но теперь я сомневаюсь в нашей безопасности там:
Террор распространился, он растёт повсюду.
Мама, тебе повезло, что ты ушла,
не увидев этого,
без необходимости спрашивать:
Где обетования, провидение? Или?
Где мое правительство, которое не думает о других,
В мире, в любви, в демократии,
В моей пенсии, в законе, в нашем хлебе?
Я обнимаю своего партнера и говорю: «Мы вместе». »
Моя поэзия потеряла весну,
Может быть,
кто-то его послушает.
Как крик тревоги Или,
что ещё лучше, как бесполезное эхо.

